

Обвітрені, обпалені, аж бурі,
З рубцями шрамів на упертих спинах,
Стоять віками в найлютіших бурях,
Ні разу не упавши на коліна.

І день, і ніч дзвенить над ними простір,
Орли шугають впевнено й красиво,
А десь внизу п'ють сосни ніжну просинь
І шелестять в зелених травах зливи.

А їм — лиш сонце і розлоге небо,
Хитання хмар і перегуки грому.
Стоять, узявши весь вогонь на себе,
Величні і нікому не відомі.

Така їх доля: день і ніч на чатах,
Така у них нехитра філософія:
Комусь же треба проти бур стояти,
Щоб унизу шуміли мирно сосни.
